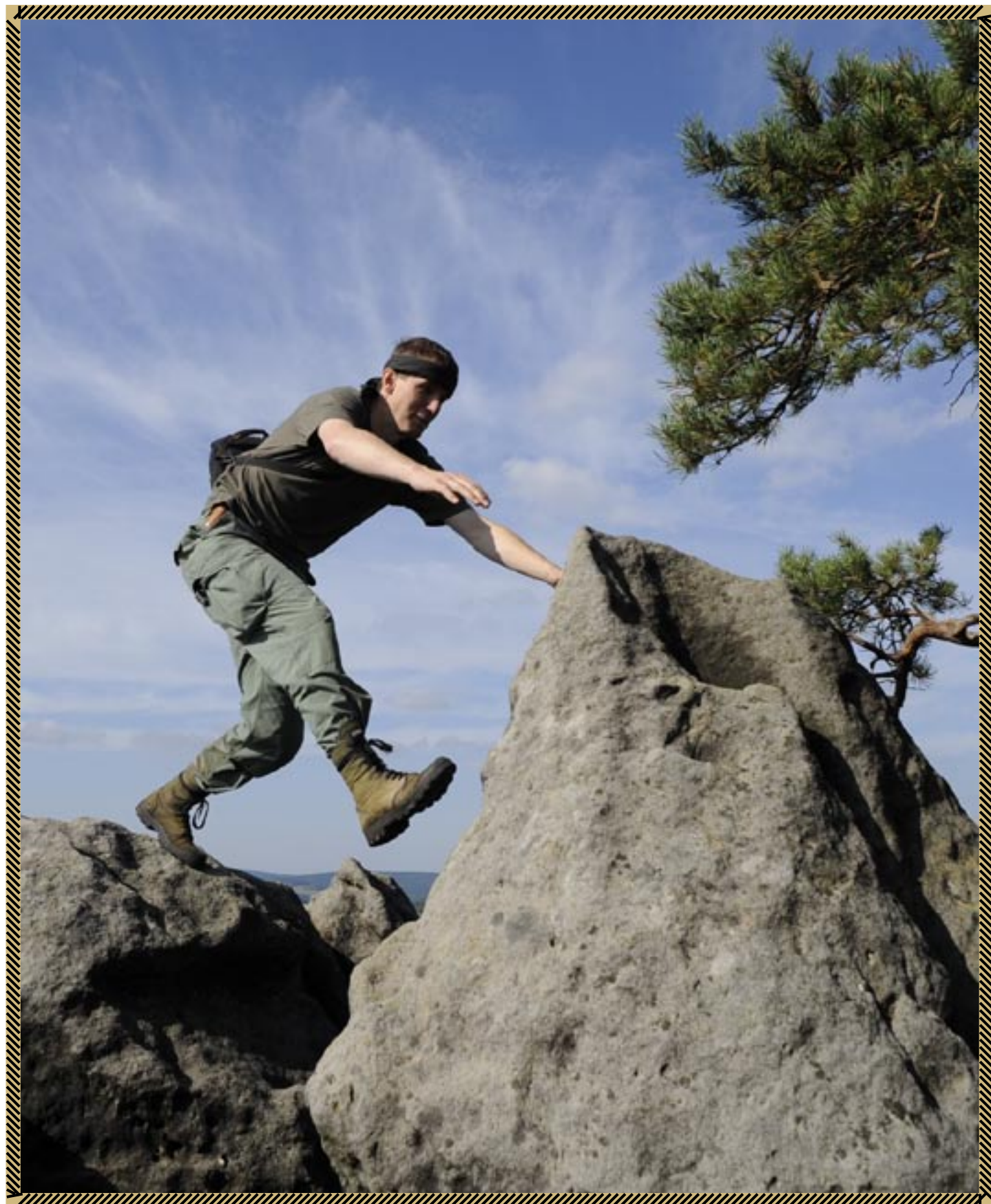

VITAMÍN KŘ!

Trampský časopis pro všechny pískomily • Číslo 1/2009 • Ročník 1

Zřícenina hradu Ronov láká trampy už desítky let (foto je z Vítání jara v půlce let devadesátých), ale má i bohatou historii. Více si přečteš na [straně 10](#) v článku RONOV.

Roverští patrioti zadělali České republice na malér i ve světě. Co se vlastně stalo? Nalistuj si [stranu 5](#) a na ní najdeš ROVERS PATRIOT STORY.

Přesně před rokem - koncem loňského února byly rukama „organizovaných nenechavců“ zničeny kempy Orlí píрко (na snímku), Jezevec a poničena Galathea. To jen tak pro připomenutí toho, že stejné nebezpečí stále hrozí ostatním tramským místům na Roverkách i okolí.

Ahoj všichni pískomilové

To co držíte ve svých rukách, je první číslo časopisu, který bude jen a jen o toulání po všech končinách - ať už jsou to Roverky, Korkas, Zadní země, Ralsko, Český ráj, Ledovky, Adršpach, Broumy, Bledne skaly a další - kde lze usínat s pohledem na romantickou „střechu“ pískovcového převisu a mezi zuby drtit při jídle zrnka písku - tolik milovaný i proklínaný VITAMÍN KŘ!

A z něho jsme si vzali příklad.

Malé zrnko písku a kolik pozornosti je mu věnováno. Kdyby se nám podařilo přiblížit jen trochu, jen prstíčku na dotek slovutné velikosti tohoto vitamínu, který bývá zároveň i silně návykový a nutí svoji oběť stále a stále opakovaně se vracet do míst, kde může získat novou, tolik potřebnou dávku, budeme plně spokojeni.

VITAMÍN KŘ lze v papírové podobě a velikosti akorát tak vhodně do kapsy sehnat pouze na trampských kempech a slezinách a je zdarma! Pokud by ho někdo prodával za peníze, tak mu jednu rovnou vražte a VITAMÍN KŘ si od něho vezměte.

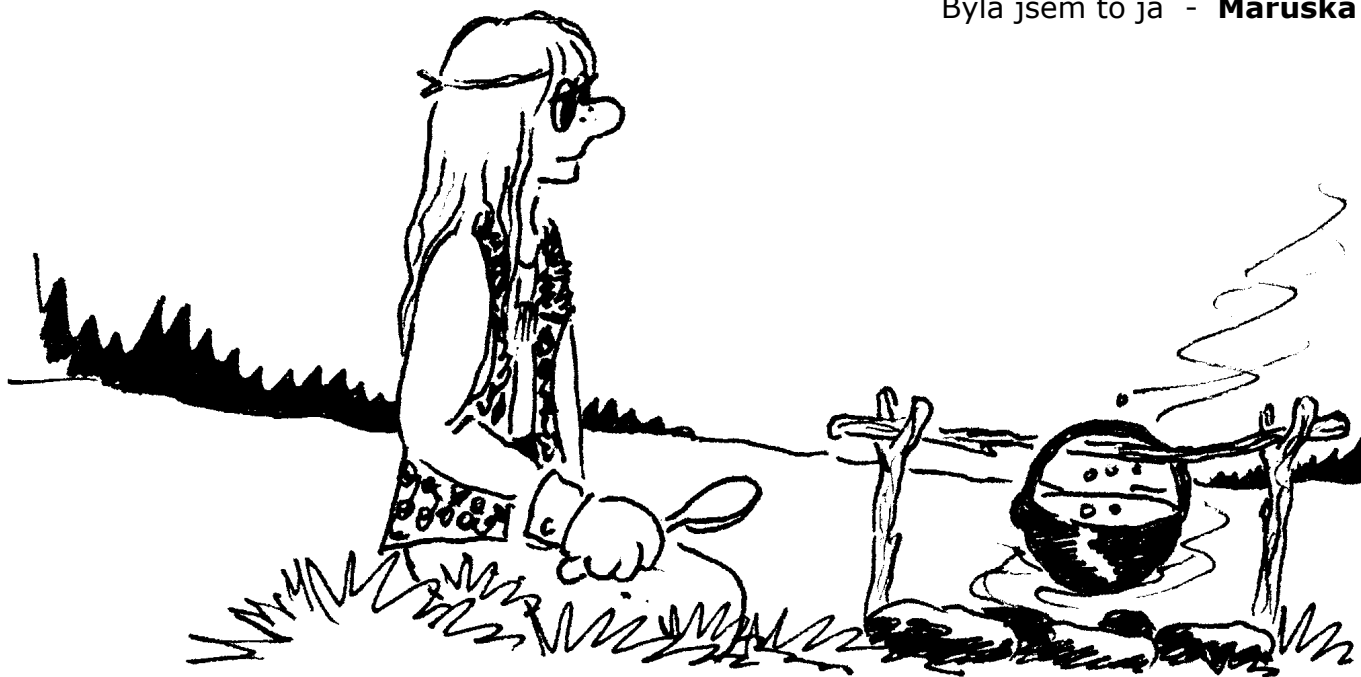
VITAMÍN KŘ si nelze předplatit, na to si taky nehrajeme. Jeho další cesta, obsah i rozšíření nebude záležet jen na nás, ale i na těch z vás, kteří mu přijdete na chuť. Stačí na redakční mail vitamin.kr@volny.cz poslat svoje příspěvky, ať už je to hezká fotka, obrázek, historka z vandru, drb, nápad na téma článku...

No prostě napište nám, jak byste si představovali časopis pro trampy s pískovcových skal a třeba nám s ním pomozte. Díky.

Děkujeme taky těm všem, kteří zareagovali na náš mail s prosbou o pomoc a poslali nám do prvního čísla nějaký příspěvek, nebo kresbičku.

Závěrem bych chtěla poděkovat svým spoluosadníkům, kteří si konečně všimli, že jsem žena (to jim to tedy trvalo) a dali mi přednost, když jsme se kamarádsky dohadovali (šerife promiň za tu bouli na čele, nechtěla jsem tolik), kdo sakra napíše tu první předmluvu.

Byla jsem to já - **Maruška**

Chceš dostávat VITAMÍN KŘ až domů?

Není problém. Nemůžeš si ho sice předplatit, protože si na předplatný nehrajeme, jak už jsem výše uvedla, ale když nám na redakční mail vitamin.kr@volny.cz napíšeš, že ho chceš dostávat v elektronické podobě, tak je vše vyřešeno.

DRBY, ZPRÁVY, OZNÁMENÍ ...

✓ Na Korkasu byly v půlce února Zimní hry. Po víc jak dvou letech byly opravdu zimní. A to je dobře.

✓ Jak to tak vypadá, na vlhoštském Masívu trampů (to není náš výmysl, podívejte se mapu Kokořínska 1:25 000, tam to máte jasně napsané) budou ve svém hnízdu zase kempovat sokoli. Tak na ně dávejte pozor a zbytečně je nerušte. Zaslouží si to!

✓ A když jsme tak u té mapy a tramských názvů. Schválně se projděte mapy Kokořínska a Českého ráje a těch názvů mající původ u trampů tam najdete víc. Až by jeden hoře politoval všechny ty charakterní osoby, kteří tak usilují o vymícení trampů a voni se jim zatím (neřád jeden) cpou i na mapu. Nevděk světem vládne - nikdo v Českém ráji zatím nenazval žádnou skálu Masívem ochránářů.

✓ **Odposlechnutý ochránář v autobusu na Meznou** - Velmi nešťastně se prý tvářil strážce NP České Svýcarsko, když po cestě líčil nějakému svému známému, jak těm trampům ty jejich fleky zničili a voni tam furt lezou! Taký se mohl podívat za sebe a zeptat se „proč nám tam sakra pořád lezete?“

DOPORUČUJEME KOUKNOUT NA TYHLE WEBOVÉ STRÁNKY

Hodně dobrý TRAMPSKÝ STRÁNKY a hlavně možnost si pěkně pokecat na několika desítkách dizkuzních témat (třeba i Roverkách) najdeš na www.ontheroads.net

HRUBOSKALSKÉ PĚŠINKY - Velice povedené stránky toulání po Českém ráji, jeho historii, pověstech a dalších zajímavostech najdeš na www.hruboskalskepesinky.cz

Stránky ROVERSKÝCH PATRIOTŮ jsou na www.roverky.cz

NETOPEJROVA FOTOGALERIE patří k hodně vymazleným co se týče fotek přírody, z vandru a tak. Doporučujeme kouknout na www.etf.cuni.cz/~moravec/fotky/

TOULAVCI NEZNAČENÝCH CEST - spousta fotek starých kempů, seníků, zvadel, novoročenek a dalších věcí coby pastva pro oči. Najdeš na www.toulavci.com

STRÁNKY CHKO KOKOŘÍNSKO - občas se vyplatí tam nahlédnout. Kromě jiného tam je i ledacos zajímavého www.kokorinsko.ochranaprirody.cz

TRAMPSKÉ ČASOPISY A LITERATURA jsou na www.sdruzeni-avalon.cz

MEDVĚDŮV TRAMPSKÝ BLOG najdeš na <http://spierr.sblog.cz/>

✓ **Vyhlášená cukrárna je ve Mšenu ...**

...a to ta, která se nachází na náměstí. Spousta mňamek, výborná obsluha a krásné prostředí. Kde se vám poštěstí natáhnout utahané tělo na gauč, okusovat větrník a to vše zapíjet dobrým kafem. *(Tato reklama je zcela dobrovolná - v cukrárně o ní nevědí. Jděte se přesvědčit)*

✓ Prý bylo poničené Kajmáno. Nevíme co je na tom pravdy, někdo z nás se nestačil přesvědčit o tom, jestli je to pravda.

✓ Letos v červnu to bude 20 let, co vznikl kemp Kapka (podle nepřejícných kamarádů Kapavka) a byla na něm založena stejnojmenná osada.

✓ Poslední únorový víkend se na Roverkách uskutečnilo setkání Roverských patriotů, tentokrát u příležitosti prvního výročí od jejich zakládací sleziny, která byla svolána kvůli zničení kempů Jezevec, Orlí pírkó a poničení kempu Galathea.

TAJEMNÉ STEZKY

MÁCHŮV KRAJ - KOKOŘÍNSKO

Jiřina Doležalová, Karel Uzel

Kniha o historii i současnosti Máchova kraje, kraje romantických básníků, opředěného mnoha pověstmi, kraje výstavných zámků, středověkých hradů, tajemných údolí se starodávnými mlýny, vysokých kopců, bílých skal porostlých borovými lesy i hlubokých roklí, kam jen zřídka pronikne sluneční paprsek, kraje s kouzelnými, městečky a roubenými vesnicemi kudy kráčely dějiny ...

Tak o tomhle to všechno je pískomilní kamarádi:) Kniha stojí **229 Kč** a dá se sehnat nejen v knihkupectvích (ne všech), ale na Kosmasu v jejich [e-krámu](#) ano.

✓ **Hodně pískomilů naštválo ...**

... že romantické Staráky u Kokořína (torzo skalní tvrže a místo mnoha tramských akcí - dokonce i tramských svateb) jsou od roku 2005 obehnaný palisádou a brána je zamčená.

Věc se má tak, že pozemek si od jeho majitele pronajal pan Paclík a s jeho souhlasem jej ohradil. Věc je v soudním jednání, neboť byl porušen nejen zákon o ochraně přírody a krajiny, protože Staráky jsou součástí přírodní rezervace Kokořínsko, ale i lesní zákon.

Máš nějaké drby, zprávy, oznámení? Novinky nad které není?

Tak je pošli na e-mail: vitamin.kr@volny.cz

ROVERS PATRIOT STORY

Příběh na pokračování z hlubokých pískovcových kaňonů hor Roverských, který překvapivě začíná až za velkou louží ve Washingtonu a to přímo v Bílém domě!

Prezident Spojených států Barrack Obama přestal překreslovat černou fixou bílý obličej na fotce svého předchůdce, která zůstala zapomenuta na dně nejspodnějšího šuplíku pracovního stolu Oválné pracovny a šokovaně zůstal zírat na zvonící červený telefon.

„Sakra,“ pomyslel si. „Už je to tady. Rusové? Číňané? Lstiví Afgánci? Klesá mi popularita pod 150 procent? Nebo jsem zapomněl Jessice koupit cheesburger?“

S obavou zvedl sluchátko: „Prosím, zde prezident.“

Chvilku bylo slyšet jen popraskávání, když tu ke svému překvapení uslyšel:

„Dobré odpoledne, pane prezidente. Tady váš nový šéf CIA. Volám z Evropy, z České republiky.“

„Co tam děláte? Vždyť jsem s vámi před hodinou mluvil v zákulisí Senátu?“ odvětil prezident USA překvapeně.

„To byl dubler, pane prezidente. Situace si to vyžaduje!“

„Jaká situace...“ odvětil Barrack Obama překvapeně, byl však přerušen.

„Máme potvrzenou zprávu, že bez vědomí vlády Spojených států a Pentagonu se v jednom opuštěném prostoru na území Česka nachází několik desítek neregistrovaných raketových systémů Patriot, pane!“

Barack Obama těžce usedl do křesla. Tak takhle si začátek svého funkčního období nepředstavoval. Zdravotní skener, který neustále monitoroval prezidentův zdravotní stav, vyslal poplašnou zprávu o pohotovosti k zákroku jeho týmu osobních lékařů.

Jedna z odposlouchávacích štěrnic, zabudovaná do druhého Á v nápisu S DŮVĚROU A PŘÁTELSTVÍM DOJDEME NEJDÁL na fotografii francouzského prezidenta Sarkozyho s osobním věnováním neunesla tíhu informace a zkratovala.

Jean Montpellier začal nešťastně mlátit do přijímacího modulu a pak se urychleně vydal přes chodbu 46. patra hotelu Hilton ke dveřím s číslem 666. Po poznávacím zaklepání v kódu iránských muláhů mu otevřel sám Sergej Štěpanovič, který hned poté odběhl zpět do svého apartmá, následován Jeanem.

U naprosto stejného odposlouchávacího modulu, ale na rozdíl od svého francouzského kolegy funkčního (Jeana maně napadlo, kdo ho sakra vlastně vyrábí), se kupil štos poznámek, flash disků a láhví vodky.

„Tavářiš Jean, éto bomba. Češi mají Patrioty. Báťuška Putin eto tak nenechájet,“ a po těchto slovech se oba agenti vrhli ke svým satelitním vysílačkám - opět obě od stejného výrobce..

Utáhnutí kohoutků s plynem, které následovalo poté, co v Moskvě převzali Jeanovu zprávu a v Paříži Sergejovu, bylo v porovnání s hodnotou informace jen druhotným problémem.

Prezident USA dolapal po dechu a tichým hlasem se šéfa CIA přeptal na podrobnosti.

„První, kdo na to upozornil, pane, byl internetový vyhledávač Google. Během uplynulého roku se výrazně zvedl počet vyhledávání slova Patriot. Hned následoval název základny, jakýsi V.L.H.O.S.T. Bylo nám to divné, a tak jsme vyslali do okolí této základny agenta s povolením zapíjet.“

„Snad zabíjet?“ přerušil ho prezident.

„Ne pane. Zapíjet. Češi jsou poněkud osobitý národ,“ pokračoval šéf CIA dál.

„Po nezbytném osvojení nové identity náš agent zjistil, že se v Čechách nachází několik desítek Patriotů, které NECHYBÍ, pane, to zdůrazňuji, nechybí ve výzbroji US ARMY. Po tomto zjištění jsme do krizové oblasti vyslali celý tým školených agentů. Zjištěná fakta byla otřesná.

„Povídejte,“ pobídl ho rozechvělým hlasem nejmocnější muž planety a nalil si sklenku whisky.

„Podle našich zjištění se pravděpodobně jedná o pirátskou výrobu Patriotů. Aby se odlišili od našich originálů, tak jim říkají ROVERŠTÍ PATRIOTI. Neznáme, proč zrovna podle značky jeepu, ale na tom se již taky pracuje. Velmi zarážející je to, že se Češi Roverskými patrioty vůbec netají. V okolí základny V.L.H.O.S.T naši agenti našli nejen stopy, ale k naší hrůze i přímo reklamy na tyto české Patrioty.“

„V okolí základny se nachází několik desítek krycích detašovaných pracovišť, které se slangově nazývají kempy. Na nich naši agenti našli název Roverský patriot na velkoformátových cedulích, v místních jakýchsi zápisnicích služeb - povětšinou víkendových. Češi dokonce zveřejnili i desatero obsluhy Roverského patriota, jak se u něj na základně i detašovaných pracovištích chovat. Všude jsou obtisknuta razítka s touto značkou, nalepeny samolepky, vydávají časopis Roverská sosna a dokonce naši agenti zaslechli i něco o nápisech na tričkách, slipech a infocentru v jednom z místních saloonů. V největším městě v okolí, v Česka Lípa city, byl v budově tamního muzea dokonce na toaletě nalezen toaletní papír s potiskem Roverských patriotů, pane.“

Na druhé straně linky bylo ticho.

„Pane?“

„To je ale opravdu strašné, proč to dělají?“ odvětil tiše prezident. „Jaké máte návrhy na řešení této krize?“

„Tak v první řadě se o tom nesmí dozvědět Rusové, pane. To by byl opravdu malér!“

Ve stejnou chvíli se v nekonečných chodbách Kremlu otevřely jedny z mnoha dubových dveří. Z nich rychlým krokem vyšel muž v šedivém obleku a s vážným výrazem uctivě, leč důrazně, zaklepal na jiné dveře, které nezdobila žádná cedulka. Nemusela, pracovna Vladimíra Putina opravdu nemusela nést žádné označení.

„Vajditě,“ ozvalo se zevnitř.

Muž v šedivém obleku tedy vešel.

Pokračování v dalším čísle Vitamínu KŘ!

Proslýchá se, že Česká televize po loňském úspěchu s dokumentem UŽ tichnou Bílé skály, který byl natáčen s trampy a z větší části se týkal trampování v pískovcích, bude natáčet pokračování.

Proto:

KDO Z TRAMPŮ...

...NEBYL JEŠTĚ V TELEVIZI...

...AŽ SE HLÁSÍ NA KAVKAČH...

Zaujal nás tento zápis v kempovce

- Zul jsem kanady (dvoje promočený fusekle + jedny onuce z děravejch kanad)
- Větvička si zul kanady (ve srubu zapraskalo)
- Višňák si zul kanady (měl jsem pocit, že nablízku kdosi sténá)

Hynek

Historka ze Silvestra na Českém ráji

Jeden ze Silvestrů jsme před pár lety uvítali v Českém ráji na Krkavčině v tamějších pískovcových sklepeních. Hned prvního ledna jsme si sbalili věci a vydali se podél skal do Turnova na nádraží. Cestou jsme si vzájemně prováděli různé skopičiny a v tomto rozjívěném stavu jsme došli až k jakési v lese osamoceně dřevěné chatě. Na té chatě nebylo nic zvláštního (prostě klasická dřevěná chajda), nás však zaujal ozdobený vánoční smrček rostoucí hned vedle ní. Kromě papírových a hliníkových ozdob na něm visely i dárky pro zvířátka - mrkve, jablka a další zmrzlé dobroty.

Už ani nevím, kdo z nás pronesl něco v tom smyslu, že je od lidí hezké, že myslí i na takovou lesní sběr jako jsou trampové a tak jsme se s nadšením vrhli na stromek a dotyčné dárky se pokoušeli ohryzávat. Šlo to těžce, ale dalo se..

Teprve po chvíli našeho usilovného snažení jsme zaregistrovali pohyb záclony v okně chaty a když jsme se podívali pozorně, uviděli jsme dva vytřeštěné dětské obličejy, jak na nás nevěřícně zírají. Chudinky děti - čekali roztomilá zvířátka a zatím přišla zvěř...

- Tony -

S PROSÍKEM K PĚŤOVI S MACÍKEM

Rubrika kamaráda Pěti a kocoura Macíka

Ahoj Pěťo,
slyšel jsem, že pod převisy existuje i jakási trampská
vrstva, která je předmětem zkoumání archeologů.
Je to pravda anebo se jedná o zlé pomluvy těch
trampů, kteří nepřejí vědeckému výzkumu.

Díky za odpověď

Generál Trychtýř

Ahoj Trychtýři!

To je opravdu zajímavá otázka. Je naprosto
jasné, že i trampové jsou díky svým pobytům
pod převisy součástí jejich kulturních vrstev a
archeologové při nálezů trampského artefaktu
samozřejmě vše pečlivě zakreslují a hlavně
hodnotí. V praxi to vypadá následovně. Při
kopání sondy narazíš - dejme tomu - na
víčko od ešusu. Očividně se nachází v horní
vrstvě datující se k 20 století, ale pro jistotu
se přesvědčíš u opravdu vystudovaných
archeologů o tom, jestli se přece jenom
nejedná o pravěkou hliníkovou industrii.

Pokud není, tak víčko od ešusu pěkně
z profilu nakreslíš do plánu vykopávek (jedná
o jakýsi průřez kopanou sondou) a vrstvu, ve
které bylo víčko nalezeno, nazveš trampskou.

Navíc bys nevěřil, co se z takové trampské
vrstvy dá vyčíst. Krásně to popisuje pan Václav
Cílek ve své knize Krajiny vnější a vnitřní
v části věnované archeologickým vykopávkám
u Vlhoště.

"... stejně důkladně jsme si prohlíželi i
ohnišť pratrampů z první republiky (pili pivo
a víc než konzervy si připravovali syrové maso
- často slepice)."

Doufám, že tě i potěším zprávou, že po
současných vykopávkách pod převisy -
například v Českém ráji - kdy je přeorán celý
prostor pod převisem, je trampská vrstva
i poslední, která zde mohla vzniknout. Je to
jistě dobrý pocit, být součástí kulturní tečky
po několika tisících letech pobytů pod převisy.

Tvůj kamarád Pěťa

Macíku, mám dotaz a jako kocour určitě budeš znát
odpověď. Která kamarádka, jezdící na pískovce, je
podle tebe největší kočkou?

Čepek

Mňau, Čepku!

Si se zbláznil. Zjisti si to sám. Já ti to tady
řeknu a ostatní kamarádky mi přestanou na
vandru dávat mlíčko a buřty. Ty neznáš pověst
o tom, co bylo příčinou k Trojské válce?

Macík

**Pokud máš nějaký zvědavý dotaz na
Pěťu a Macíka, tak jim ho pošli na redakční
mail: vitamin.kr@volny.cz**

Petr Jenč seděl ve své kanceláři a potichu, přesto však se zvláštním zápalem, sepisoval jakési trestní oznámení. Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře. Než stačil cokoliv říct, vtrhli do kanceláře a Jenčovi spadla čelist; stáli před ním čtyři biřici a vysoký mnich oblečený v černé kutně.

„Jsi pan Z Jenče, zvaný Petr?“ Zeptal se mnich pochmurným hlasem. Tázaný se vzmožil jenom na příkývnutí.

„Pak budeš muset jít s námi a něco nám vysvětlit. Jměte ho!“ Rozkázal mnich biřicům.

„Dle paragrafu 17 trestního zákona mám právo vědět, z čeho jsem obviněn!“ Zablekotal Jenč. Jeho námitky však umlčel jeden z biřiců železnou rukavicí a slovy: „Drž hubu!“

Silné paže biřiců vyvlekly zatčeného před budovu, nohy začvachtaly v blátě a do nosu udeřil neuvěřitelný smrad. Takový, který mají jenom místa bez kanalizace a který svědčí o tom, že všechny konečné produkty metabolismu lidí i zvířat končí na ulici.

Jenč byl uveden do nedalekého kostela plného lidí. Před oltářem stál široký stůl, za kterým sedělo několik vážně se tvářících mužů.

„Pane Petře z Jenče,“ povstal jeden z nich, „byla proti vám vznesena závažná obvinění a je na vás, abyste je vyvrátil. Nechtě předstoupí první svědek obžaloby!“

Před obžalovaného se postavila žena, které z očí šlehaly blesky.

„Je to on!“ Zavřeštěla. „To on za to může!“ A propukla v hysterický pláč.

„Uklidněte se a vydejte svědectví!“ Okřikl ji muž se zlatým řetězem kolem krku.

„Měli jsme ve skalách pod Borem u paty skály malou chyši, kam jsme se utíkali, když hrozilo nějaké nebezpečí. Jednou jsme se zde schovávali v zimě, když krajem táhly houfy Míšeňských. A tenhle netvor,“ namířila žena prstem Jenčovi na hrud', „tam za námi přišel, do nepohody nás vyhnal a chyši zbořil!“ Cedila žalobkyně slova skrz zuby. „A jedno z mých robot se pak roznemohlo a zemřeloóó!“ Propukla žena opět v pláč a v kostele zahučelo jako v úle.

„Můžeš nám vysvětlit, proč jsi této nebožačce zničil její úkryt?“ Obrátil se na Jenče předsedající soudce.

Ten se chvíli zamýšlel a najednou si vzpomněl.

„Ano, ano,“ zazněla jeho slova pod kostelní klenbou. „Dotyčná černá stavba neměla v národní přírodní rezervaci co dělat a navíc narušovala intaktní vrstevní sled. V neposlední řadě taky zabraňovala archeologickému průzkumu lokality.“

Písař, který celou při zaznamenával na pergamen, se zmateně podíval na soudce, kteří se netvářili vůbec duchaplně.

„Řekni to jednodušeji bez těch cizáckých výrazů!“ Rozkázal předseda tribunálu tónem, který nepřipouštěl jakékoliv žertování.

„No, hrabali se v písku pod převisem, což neměli a zničili tak vypovídací hodnotu střeptů a kostí.“ Potil ze sebe Jenč.

Tribunál opět beze slova zíral, tentokrát ohromeně.

„Ty ve skalách hledáš kosti?“ Otázal se jeden ze soudců tónem, který byl plný podezření.

„Ano,“ prohlásil sebevědomě souzený, „taková kost toho může hodně říct.“ V kostele zavládlo hrobové ticho.

„Nekromant!!! Černokněžník!!!“ Ozvaly se výkřiky a mezi lidmi jenom šumělo, jak se křížovali. „Na hranici s ním! Upalte ho!“ Zaznívaly z davu další výkřiky.

Předseda tribunálu povstal a zjednal si klid.

„Vězně předáváme k dalšímu výsledku Svatému Oficiu!“ Prohlásil soudce, načež Jenč omdlel.

Když se probral, zjistil, že se nachází ve vlhkém a temném sklepení osvětleném loučemi. Petr Jenč byl připoután na skřípec a se zatajeným dechem pozoroval kata, který mu postupně ukazoval rezavějící nástroje.

„Vyznej se ze svých hříchů,“ vystoupil ze stínu mnich v černé kutně, „sic budeš litovat v den posledního soudu!“ Výslech začal a písař na pergamen naškrábal první slova.

Jenč horečně přemýšlel, ale rovnice o mnoha neznámých měla pouze dvě řešení: spolupracovat, nebo trpět.

„Kdy jsi sešel ze stezky Boží?“ Vyštěkl nečekaně mnich a pokynul katovi, který otočil kolem.

„Áááá!“ zařval vyslýchaný a kloubek mu jen zapraštělo. „Když, když jsem začal jezdit s bandou těch zelených vagabundů!“ Zařičel v bolestech.

„Z jakého důvodu jsi s nimi jezdil?“ Nenechal jej oddechnout mnich.

„Kvůli té holce!“ Potáhl Jenč.

„Zaprotokolovat!“ Rozkázal inkvizitor a zároveň pokynul katovi. Sklepení zaplnil další bolestivý výkřik.

„Kvůli jaké holce?“ Naklonil se inkvizitor těsně k Jenčovu obličejí.

„Jezdil jsem kvůli té holce a moc jsem o ni stál,“ zašeptal nebožák vyděšeně, „ale ona o mě ne, tak jsem se ji snažil aspoň...“ nedopověděl a znovu popotáhl. Inkvizitor už už dával katovi další pokyn, ale mučený se radši s brekem vyznal: „Snažil jsem se ji znásilnit, ale ona mě zmlátila, bééé!“ Kat, písař a dva pacholci propukli v hláholný smích.

„Neumí si ani chytit ženskou, chachacha!“ Plácal se kat do kolen.

„Silentio!“ Uřádl je inkvizitor.

„Já jsem nikoho nezprznil,“ špitl mučený.

„Ticho! Mluv pouze jsi-li tázán,“ rozkřikl se inkvizitor a rozkázal písaři: „Zaprotokoluj: přiznal se k prznění panen.“

„Zcizil jsi někdy něco?“ otočil se pak zpět k Jenčovi.

„Ne, nikdy!“ Zakroutil horečně hlavou vyslýchaný.

„Lžeš! Kate,“ pokynul inkvizitor.

„Ne, ne, počkat, ukradl jsem v obchodě čokoládu a žvejkačky a už mě nechte, béééé!“ Bulel Jenč.

„Zaprotokoluj, že zcizil předměty nedozírné hodnoty. Pokud jsem o nich ještě neslyšel, budou jistě velmi vzácné. A tebe,“ obrátil se zpět ke trosce na mučidlech, „jen tak nenecháme.“

„K čemu se ještě doznal?“ Zeptal se soudce mnicha, který Jenče vyslýchal.

„K mnoha podivným věcem,“ zalistroval mnich pergameny, „třeba že jezdil vozem, který se pohyboval aniž by ho táhli koně nebo voli

a přepadal spící pocestné, od kterých vymáhal jakousi daň za spaní v lese.“

„Podivné, na exekuci ale stejně stačí to, že se veřejně přiznal k černé magii a nekromantii.“ Zamyslel se soudce.

Zmučeného Jenče vezli na káře ulicemi města. Byl v okovech, které mu rozdíraly zápěstí a místní lůza hrála oblíbenou hru zvanou „tref se odsouzenci něčím smradlavým a shnilým do hlavy.“

Když kára přijela na náměstí, byl Jenč připoután řetězem ke kůlu hranice, herold rozvinul pergamen a zvučným hlasem začal číst:

„Zde přítomný Petr z Jenče byl soudem a Svatým Oficiem shledán vinným vůči morálce a Písmu a to z nekromantie, černé magie, prznění panen, lupičství, podvodu, neoprávněného vymáhání berně a křivopřísežnictví. Za tyto přečiny se odsuzuje k trestu smrti upálením!“

Ke hranici přistoupil kat s pochodní a mnich s krucifixem.

„Tvou hříšnou duši poroučíme Bohu!“ Zaintonoval mnich.

„Kate, konej svou povinnost!“ Rozkázal předseda soudu z tribuny. Kat přistoupil ke hranici a pochodeň přiložil k otepím klestí. Vyšlehly první plameny.

„Nic jsem neudělal, jsem nevinný!“ Volal z hranice zoufale Jenč, kterého postupně zahaloval dým. Plameny postupovaly výš a výš.

„To bolí, pomóóóoc!“ Křik zaniknul v záchvatu dusivého kašle.

„Ááááá!“

„Ááááá!“ Petra Jenče probudil jeho vlastní křik. Nechápal se rozhlédl kolem sebe. Byl ve své kanceláři a pochopil, že se mu zdál jenom sen, ale živý a jakoby skutečný. Opatrně si prohlédl zápěstí: po odřeninách od okovů ani stopy. Opatrně si ohmatal tvář: žádná zranění. Nohy, které mu už hořely na hranici byly také v pořádku.

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře, po kterém do místnosti vstoupili tři policisté.

„Pan Petr Jenč? Potřebujeme něco vysvětlit.“

Jenčova reakce vyděsila jak policisty, tak několik náhodných chodců na ulici:

„Nééé, já už budu hodný!“ Rozkřičel se, načež omdlel.

- Višňák -

Poznámka autora: Veškerá podobnost s reálně existujícími postavami a událostmi je čistě náhodná!

RONOV

Dominanta roverského kraje, která přitahuje trampy již po generace. Hrad za tu dobu prožil několik tramských dobývání, celou řadu potlachů, vítání jara a dalších akcí.

Podle starých tramských pověstí se o úplňku zjevuje v troskách věže oběšenec a to přímo nad místem, kde se většinou spí. Podrobnější popis oběšence není znám...

*Ronov (vpravo) společně s Vlhoštěm.
Dvě dominanty kraje Roverského.*

Pro svou nepřístupnou polohu nemusel mít hrad ani náspy, ani příkopy, postačily vnější hradby, které se dodnes dobře zachovaly. Do hradu se vstupovalo od jihovýchodu první branou, která byla ve věžovitém stavení, jež mělo vnější nároží zaobleno. Podstatné zbytky stavení se dodnes zachovaly. Odtud vedla cesta na předhradí přibližně trojúhelníkového tvaru. V jižním rohu stávalo velké, asi 10 m dlouhé stavení obdélníkového půdorysu. Byla to obytná budova, která měla v přízemí střílny a směrem do předhradí dveře. V prvním poschodí byly dvě místnosti, z nichž jižní má ve zdivu zřetelné otisky po vnitřním vloženém srubu. V severní místnosti jsou dveře vedoucí na pavlač, která obíhala celý vnější pás hradeb. Vlastní vnitřní hrad je oddělen příčnou zdí a vstupovalo se do něj malou branou na východě. Uprostřed stával na skále palác, z něhož se zachovaly jen malé zbytky. Vnitřní hrad měl ještě dvě bašty na severozápadní a východní straně a v jihovýchodním rohu stála další čtyřboká obytná věž. Zachovaly se i zbytky sklepů a na západě základy dalšího stavení.

Území, na němž byl v druhé polovině 14. století hrad založen, patřilo od konce 12. století doksanskému klášteru a městečko Kravaře (zvané častěji Radoušov) bylo jeho přirozeným centrem. Roku 1348 však toto území získali

nejdříve jako zástavu bratři Hynek a Jindřich z Dubé. Hynek z Dubé, purkrabí Pražského hradu, zemřel roku 1361 a toto území, které mu již od roku 1355 plně patřilo, přešlo na jeho syna Hynka. Ten zanechal jediného nezletilého syna, rovněž Hynka, zvaného Hlaváč. Jeho poručíkem se stal Hynek z Dubé, vlastník hradu Honštejna v Sasku, bratr jeho zemřelého otce. Ten pravděpodobně postoupil zmíněné území u Kravaře členům vedlejší větve rodu Ronovců, pánům z Klinštejna. Ti vlastnili hrad Klinštejn a Žandov u Horní Police. První z nich se připomíná Půta z Žandova, který s Bohuslavem z Klinštejna ustanovil v Žandově plebána. Tehdy byl Žandov rozdělen na dvě části, které před rokem 1384 opět spojili bratři Anselm a Předboř z Ronova. Je to první zmínka o Ronově. Z těchto souvislostí vyplývá, že Ronov založili členové této větve někdy ve třetí čtvrtině 14. století a že se začali psát z Ronova. Předboř z Ronova zemřel ještě před rokem 1400. Snad to byli jeho synové Předboř, Vilém a Jan z Ronova, jimž v roce 1416 zapsal Hynek Hlaváč z Dubé 2700 kop grošů českých na svém panství Lipém (Česká Lípa). Tím se opět Ronov vrátil do držení Berků z Dubé.

Březen 1989 - povyšování do stavu rytířského na Dobývání hradu Ronova. Pikantní nádech celé akci dodal záťah příslušníků Veřejné bezpečnosti na Roverkách, kdy byly tramské hradní voje doplněny utečenci z Galathei, kde byl tehdy potlach.

Hynek Hlaváč z Dubé byl věrný katolík a ve spojení s Lužičany bojoval až do své smrti v roce 1423 proti husitům. Jeho dědictví připadlo jiné větvi Berků z Dubé, která vlastnila hrad Milštejn na Českolipsku. Byli to bratři Jaroslav a Jindřich. Jindřich, který byl po Jaroslavově smrti jediným držitelem Ronova, psal odtud ještě r. 1437 do Žitavy. Krátce potom získal Ronov bojovný rytíř Vilém z Illburka, jehož rodu Ronov patřil až do jeho vymření r. 1538 po meči a r. 1554 po přeslici.

Vilém z Illburka (1415-1489) byl synem Půty z Illburka, purkrabího a zástavního pána na Lokti. Kromě Lokte držel Půta i hrady Hauenštejn na Loketsku a Červený Hrádek (Borek) na Chomutovsku. O toto dědictví musel mladý Vilém svést v letech 1444-1447 ostrý boj s Kašparem Šlikem. Současně však vystupuje Vilém i v severních Čechách. Když po r. 1437 získal Ronov a k němu pak i Kalich, byl již spřízněn sňatkem s děčínskými Vartemberky. Jako jejich spojenec se účastnil bojů proti lužickému šestiměstí. Proti Vartemberkovi, Vilému z Illburka a Mikeši Pancíři ze Smojna se na jaře 1444 spojili Lužičané s litoměřickým Landfrídem a Těmou z Koldic.

V polovině května vtrhlo na 9000 Lužičanů do severních Čech, kde se rozdělili na několik proudů a zaútočili proti svým nepřátelům. Hrad Sloup Mikeš Pancíř udržel, ale byla dobyta vartemberská tvrz Rybnov a spáleny tvrze ve Stvolínkách a města Žandov, (Česká) Kamenice a Osečná. Vartemberkové a jejich spojenci byli nuceni uzavřít s Lužičany smlouvu, ale jakmile se vojsko šestiměstí vrátilo do Lužice, podnikli již 26. srpna 1444 útok přímo na Litavu. Mezi útočníky vynikl Vilém z Illburka, který byl při vniknutí do žitavského předměstí těžce zraněn. Žitavští se však brzy z překvapení vzpamatovali, zaútočili na vracející se útočníky a porazili je. Teprve v polovině září 1444 se proti Vartemberkům vypravilo vojsko litoměřického landfrídu, spojené s Pražany. Po obležení některých hradů donutilo odbojníky k míru, který byl definitivně potvrzen koncem prosince 1444 v Litoměřicích. Hrad Ronov nebyl tehdy dobyt a zmínky o jeho dobytí se týkají tvrze ve Stvolínkách.

Vilém z Illburka byl až do r. 1465 věrným straníkem Jiřího z Poděbrad, který ho také podporoval již v jeho boji s Kašparem Šlikem. Vilém mu za to pomáhal v jeho boji na Mostecku v letech 1448-1450 a účastnil se i dobytí Duchcova a Oseka. Když však zápas Jiřího vrcholil, přešel Vilém k zelenohorské

jednotě a byl mezi těmi, kteří proti Jiřímu zvolili za českého krále uherského Matyáše. Za to ho Matyáš jmenoval královským podkomořím v Čechách. To ale již Vilémova kariéra zvolna končila. Svůj majetek však dovedl znamenitě rozmnožit. Roku 1434 mu patřila jen tvrz Mšené, ale ještě téhož roku založil hrad Himlštejn a v dalších letech získal hrady Ronov, Kalich, Vrané a Hauenštejn. V letech 1439-1445 držel i hrad Týřov a Červený Hrádek, dále v letech 1449-1453 hrad Šumburk a do roku 1471 Sloup. Posledním velkým ziskem byla r. 1475 koupě velkého panství Hrádek (Helfenburk) na Úštěcku, které přímo hraničilo s jeho ronovským zbožím.

*Tramenské Vítání jara na Ronově
v půlce devadesátých let.*

Za Viléma z Illburka byl Ronov zřejmě přestavěn a opevněn. Větší část nynějších hradních zřícenin je právě z druhé čtvrtiny 15. století. Hrad měl nyní dokonalou obrannou soustavu, do které byly zahrnuty nejen věže a hradby, ale i obytné budovy.

Poloha vstupní věže hradu donucovala případné útočníky, aby ji po celém obvodu obešli.

Přesto je však v roce 1608 hrad Ronov poprvé uváděn jako pustý.

Za třicetileté války se stal opuštěný hrad útočištěm obyvatel z nejbližšího okolí, kteří si zde uložili i svůj majetek. Hrad proto neunikl pozornosti Švédů, kteří jej roku 1643 přepadli a vypálili. V roce 1811 se zřítla na jihozápadě část obytného stavení a destrukce hradu pak již postupovala rychle.

- Tony -

*Povídání o hradu Ronov bylo zpracováno podle
informací nalezených na www.hrady.cz*

ČERVENÁ ZNAČKA

Studená strž byla spořádaná osada. Jejích sedm členů víceméně pravidelně jezdilo na svůj umně zbudovaný srub zaklesnutý ve skalní průrvě v jednom z údolí Českého ráje. Zde trávili víkendy poklidně rozjímající v tichém souznění s okolní přírodou. Tuto poklidnou idylu rušily jen občasné naschvály v žádné osadě neorganizovaných pobudů, kteří okupovali převis jimi pojmenovaný Uňo-uhuto ve vedlejší rokli Lízovce.

A tak studenostržští osadníci hledající únik od civilizace na svém srubu bývali nepříjemně překvapeni tu výzdobou interiéru plakáty Jožky Černého s jeho Moravankou, tu pochodem u příležitosti VŘSR v plynových maskách, jehož účastníci pod okny vyvolávali hesla „Pryč s tramskou buržoazií“ a „Co je vaše, to je naše“ a zakončeného rabováním osadních zásob zdivočelou lůzou. Vrchol všemu nasadil nálezkem obřího billboardu, zavěšeného na skále strmící se nad osadou, který propagoval fy. United Color of Beneton. Ještě ke všemu byla barevnost jejich produktů dokazovaná na výrobcích určených výhradně pro mužskou část populace a o kterých šerif Seyček, jak sám konsternovaně prohlásil, vůbec nevěděl, že by mohly být pokládány za oděv. Deputy šerif Vejř prohlásil, že u některých primitivních kmenů je cosi podobného jedinou součástí oblečení.

Odvetná opatření proti Uňu-uhutu byla po poradě mezi osadníky nakonec zavrhnuta. Jak nakonec prohlásil šerif: „Jediný, čeho by si ti pacholci všimli v tom jejich brajglu, by bylo, kdybychom ten převis vyhodili do povětří, jenže to zase odporuje zásadám ochrany přírody.“

A tak se Studená strž musela smířit s nepostihnutelností Uňo-uhutáckých vagabundů. Nicméně horší chvíle měly ještě přijít.

Had se Seyčkem se vydrápali smrtákem, u Vyhlídky nabrali vodu a pak zabočili na pěšinu kolem sadu vedoucí až na Studenou Strž. Právě na této pěšině, kterou před léty sami svýma kanadama vyšlapali, se hovor stočil na stále ještě rozjitřené téma. Byla jím asi půl roku stará modrá značka, která teď jejich soukromou zkratku zdobila. Jakýsi zloajný turista zneužil plodů jejich několikaleté práce, ba co víc, v podstatě si je drze přivlastnil. Značka naštěstí asi půl kilometru před Studenou strží odbočovala k Hrázce, nicméně oba teď s dojetím vzpomínali na staré dobré časy, kdy se zde v noci v lepším případě v mdlém, v horším případě v žádném, světle šerifovy baterky přeráželi o padlé kmeny

a padali do vodu vymletých koryt. Turisté zcela neromanticky klády odtahali z cesty a koryta překlenuli lávkami.

„Vsaď se, že nám jednou tu značku zavedou až na osadu,“ pronesl Had, když se blížili k závěrečnému úseku cesty, která strmě klesala průrvou mezi skalami.

„Nevíš, co by tady asi tak dělali?“ odpověděl šerif, ale sotva postřehnutelné zachvění v jeho hlase prozradilo, že sice on to neví, ale není si jist, že tak záhadná bytost jakou je turista, si zde nějaký důvod pro zbudování turistické trasy nenajde. Nenápadně se rozhlédl po soutěsce, jak jen to mdlé světlo baterky dovolovalo a když nic nepatřičného neviděl, vynadal si do pitomců trpících stihomamem a vkročil na skalní římsu, která po padesáti metrech končila pod srubem.

V okamžiku, kdy vkročil za ostroh se mu podlomila kolena. Společně s Hadem, neschopni slova, zírali na náhle zhmotnělou noční můru. Na bříze naklánějící se nad sráz se jasně rýsovala novotou zářící červená značka. Had to první psychicky nevydržel a šel se na to nadělení podívat zblízka.

„Hele, tady něco nehraje. Odkdy turisti připichují značky napínáčkama?“

A opravdu, značka byla v rozích ke stromu připíchuta pečlivě zabílenými připínáčky. Šerif se ostražitě rozhlédl a pak se se sveřepým výrazem vydal ke srubu. V půli cesty se zastavil a směrem k Uňu-uhutu zahrozil pěstí.

Než došli ke srubu minuli dalších několik značek. Když vylezli po žebříku na verandu, našli zde koncovou značku a rozcestník s nápisem „Studená strž - dříve tramská osada, dnes turistická ubytovna“ přitlučený ke stěně a když uvnitř našli vylepený „Provozní řád turistické ubytovny“, začal šerif nekontrolovatelně nadávat.

Když asi po půl hodině srubem zavoněla káva a oheň vesele praskal v kamnech, byli už oba ochotni se na celou věc dívat jako na povedený vtípek. Náznorně se tak potvrdilo, že optimismus je nedostatek informací.

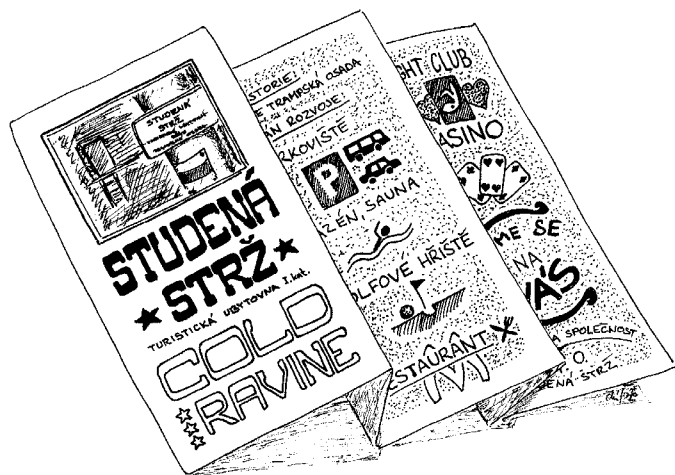
„Sundáme to až ráno, teď se s tím mordovat nebudeme. A vůbec, ráno má přijet Vejř, ať si to taky užije. Jel z Prahy půlnočkou, ve čtyři ráno je tu jako na koni,“ prohlásil šerif a šel spát. Had se při představě deputy šerifa Vejřa, tohoto osadního ochránce tramských tradic, a jeho setkání se značkou otrásl: „No to bude řev!“

Ve čtyři ráno se od ostrohu ozval hrozný řev, který se přibližoval ke srubu a plynule nabýval na intenzitě. Šerif, kterého pochopitelně Vejřovy nadávky vzbudily, se praštil do hlavy o nízký strop

na půdě a začal rvát na svého zástupce, aby tak neřval. Nakonec se oba dohodli na nadávkách na adresu Uňa-uhuta, poté vyčerpáním oba usnuli. Jenom Had, známý sběratel všeho možného, si prozíravě před usnutím nacpal dvě nefunkční sluchátka z volkmena do uší a tudíž ranní povyk spokojeně zaspal.

Sobotní ráno začínalo pěkně. Sluníčko svítilo, ptákům po zimě otrnulo a začali hulákat a les voněl, jak kdyby ho za to někdo platil. Šerif seděl u kamen a se zájmem pozoroval Vejrovy kulinářské pokusy. Tvářil se nadmíru spokojeně, neboť se mu podařilo přesvědčit rozespalého Vejra, že uvařit kafe šerifovi spadá do povinností deputy šerifa. Slunce však náhle překryl mrak. Šerif nespokojně vyhlédl ze dveří, aby na něj vrhl alespoň zhnusený pohled, když už nemůže poručit větru a dešti. Při pohledu na verandu znejistěl. Mraky obyčejně nenosí stetson a nelezou po žebříku, když postava měla ve tváři zamračený až bouřkový výraz.

„Jsem Bob z Šedých vlků a chci mluvit se šerifem!“ prohlásil příchozí hlasem, který nevěstil nic dobrého a ostřížil pohled upřel na hvězdu, kterou se Seyček marně pokoušel maskovat hrnečkem s kafem. Když zjistil marnost svého počínání, rozhodl se evidentnímu nebezpečí postavit čelem. Vypjal svou rachetickou hrud' a pokusil se cizinci bez výskoku pohlédnout zpříma do očí. Takřka pevným hlasem pravil:

„Ehm, to budu asi já.“

Bob si zhluboka povzdechl a svezl se na lavici, která začala hlasitě protestovat.

„Víš,“ začal smutně, „já chápu, že je to váš flek, takže mi nepatří do toho nějak zasahovat, ale stejně,“ vyslal znechucený pohled na turistický rozcestník, který poté stočil na nic nechápajícího šerifa.

„Tu ubytovnu bych ještě bral, každej se nějak musíme živit, ale proč to parkoviště a proč ten bazén a to vůbec nemluvíme o tom golfovém

hřišti. Víte vy vůbec, jakéj má negativní dopad golf na životní prostředí? To si říkáte trampové?“ už křičel Bob.

Tři vytřeštěné páry očí, které na něj vyděšeně vzhlížely ho trochu znejistěly. Seyček, kterému kdesi vzadu v hlavě začal právě hlodat červíček strašlivého podezření, se tiše zeptal: „Mohl bys nám, prosím tě, kamaráde, vysvětlit, o čem to mluvíš?“

„Asi o tomhle,“ vztekle zařval Bob, z kapsy vytáhnul jakýsi barevný letáček a mrštil s ním po šerifovi. Ten papír opatrně vzal, rozbalil a začal číst. Jeho tvář začala dostávat mírně popelavý výraz. Pak podal leták kolovat ostatním osadníkům. Především - letáček byl krásně graficky zpracován. V horní části barevná fotografie Studené strže i s rozcestníkem a červenou značkou, v textové části se pojednávalo o budoucím rozvoji rekreačních zařízení. Nemělo chybět parkoviště, bazén, golfové hřiště a jiné.

Zatímco osadníci dočítali tento pamflet, šerif s křečovitým úsměvem a hranou bezstarostnosti vysvětloval Bobovi, že to je jenom takový vtípek, že prostě mají jenom takové zvláštní kamarády. Mezitím Had dočetl a zeptal se Boba: „Prosím tě, kde jste to vzali?“

„Na Vohradě, dneska jsme tam spali.“ Šerif upřel na Hada tázavý pohled. Ten jenom mrknul, vstal a za stálého ujišťování o nepravdivosti informací v letáku šel vyprovodit Boba ke dveřím. Ten se ještě na žebříku otočil, změřil si je nedůvěřivým pohledem a poté, bublaje si cosi pod fousy, odkráčel směr Vohrada.

Jen co návštěvník zmizel mezi stromy, Had si povzdechl a tiše pravil: „Vohrada je až na druhý straně skal. Mezi náma a Vohradou je spousta kempů a obávám se, že na všech tenhle zdechlej letáček!“ Šerif pohlédl k nebi s výrazem mučedníka, zapálil si a pak se jal vyhlížet v údolí věci příští.

Ty na sebe nedaly dlouho čekat. Do večera se na srub dostavilo několik dalších přátelských návštěv. Naštěstí většina z nich již z dřívějšíka znala uňo-uhuťácké vtípky na studenostržáckou adresu a tak spíše přišli ohodnotit umělecký dojem celé akce a pořídit autentické fotografie „turistické ubytovny“.

Vše vyvrcholilo večerným bujarým veselím u ohně za srubem. V neděli ráno byl rozcestník, značky a provozní řád slavnostně odstraněny. Šerif si je prý vystavil doma, aby mu navždy připomínaly pohanu Strže a hlavně pomáhaly při přemítání o strašlivé odplatě.

Příběh je pravdivý, neboť ho napsal sám T.T. Seyček

JEŽIŠMARJÁ, VON JE SNAD MRTVEJ!

Tahle slova zaječel do tmy jeden z nás, když jsme stáli někdy kolem půlnoci na okraji skalních stěn bývalého hrádku Nedamy.

Tu noc nás tam bylo „ukrytých“ asi patnáct. Vše začalo u ohně na vrcholcích skal a byl krásný letní večer. Vařilo se jídlo, hrálo na kytary, čumělo na hrad Kokořín, na který je z Nedamy opravdu krásně vidět, či se jen tak polehávalo na spacácích.

Večer se pomalu změnil v noc, a tehdy došlo k tomu, na co vzpomínám dodnes.

Zrovna jsem Ríšovi vysvětloval, jak se dostane na Fort Alamo a Zlomenou růži, když mě přerušil s tím, že skočí pro tužku a papír do jedné ze skalních místností, kde měl věci. Do té se vchází po úzkém vytesaném chodníčku ve štěrbině, který nahoře začíná hned na hraně skály.

Čekal jsem, až se Ríša vrátí a začal poslouchat téma hovoru u ohně. Samozřejmě, bavili se o tom, kde kdo spadnul na čumák. Oblíbené téma na vandrech v pískovcových skalách...

Vtom se ze tmy vynořil jiný kamarád, jehož jméno jsem již zapomněl. Zaujal mě tím, že šel k ohni trochu prkenně a i tak si sednul mezi nás. Přestal jsem mu věnovat pozornost, ale on se za chvíli připomenul větou: „Kamarádi, Ríša asi spadnul ze skály.“

Ono se to blbě vysvětluje, ale odpovědí mu byl náš smích, kamarádka, která ladila kytaru, do toho jen pronesla: „...no jo, tak spadnul.“

„Ale on opravdu spadnul!“ nenechal se odradit naším nezájmem.

Nevím proč, ale stále jsme to považovali za jeho příspěvek k předešlému padajícímu tématu. Vstali jsme a šli jsme se postavit na kraj stěny. Tam jsme sundali klobouky a pronesli něco v tom smyslu, ať je mu země lehká a podobný řečičky. Vtom se svědek Ríšova pádu konečně vzpamatoval ze šoku (jak nám později došlo) a začal reagovat už normálně. Jednoho z nás odstrčil a začal baterkou svítit dolů do tmy. Po chvíli se v kuželu světla objevilo ležící zkroucené tělo.

No, hezkej pohled to zrovna nebyl a ten výkřik, co je v titulku, tam opravdu zazněl.

Ani nevím, jak jsme se dostali pod skálu (kdo zná Nedamy ví, že potmě to není žádná sranda).

No, nebudu to natahovat.

Ríša měl fakt kliku. Spadl z asi 15 metrů, zbrzdila ho skalní borovice a dopadl do jediného místa, kde bylo nahromaděné jehličí. Plac akorát tak ve velikosti ležícího člověka. Kdyby spadl jen o kus dál, tak to bylo na balvany a z těch by se odrazil o další patro níž...

Prostě, zaděláno na křížek.

Takhle jsme ho nocí odtáhli do blízkého tábora, kde byl doktor, který zjistil, že jediným následkem pádu je otřes mozku a zlomené žebro.

Když jsem na Nedamy a koukám na špičky smrků u svých nohou, vždy si na tenhle příběh vzpomenu.

- Tony -

*Ilustrace od Jana Čáky byla převzata z jeho knihy
Poutník Mácha, kterou velmi doporučujeme.*

HUMOR Z POD PŘEVISŮ ...

Baví se trampové u ohně
o nepřítomné kamarádce:
„... a představ si, když přišla k vohni,
zvedli se z kruhu hned tři kluci,
aby jí uvolnili místo.“
„Fakt?“, optá se nedůvěřivě druhý.
„A vešla se?“

Kamarád Jaroos dobrácky uklidňuje večer
v podkroví své vandrácké boudy lehce nervozní slečny:
„Spí se tu bájně. Pokud vás v noci probudí krysy,
nemusíte se ničeho bát, ty jen honí pavouky,
vás se ani nedotknou!“

ŠERÉ:ZJEVY

36 POD PŘEVISEM

PÍŠE A KRESLÍ BILLÍČEK, S. Z.

A HROME! NĚJACÍ TREMPÍCI SI POD NAŠÍM PŘEVISEM POSTAVILI SRUB - ALE MOC MALÝ, DO NĚJ SE NEVEJDEM - TEDY PRYČ SNÍM!

TAK - A JE TO TUDY ŽAS HEZKÉ - HÁM NÁPAD! POD PŘEVISEM JE SPOUSTA PÍSKU, VYKOPEME HO A BUDEME MÍT SPOUSTU MÍST!

NEODHAZUJ TY KLAČKY DALEKO, VECER SNÍMA ZATOPÍME!

VÝBORNĚ! UŽ JSME METR HLUBOKO! NĚCO TADY JE... CO TO... ...HRŮŽA, HRŮŽA, TO JE NĚJAKÁ MŮMIE NEBO CO!

JE KRAŠNÁ - JAKO ŽIVA! MUSÍME JI NEPRODLENĚ ODNEST DO MUŽEA, BUDOU MÍT JISTĚ RADOST A OBPRŽÍME MOŽNÁ STATISCOVÉ NALEZNE!

MOŽNÁ SE KONEČNĚ DOSTANEM DO UCEBNIC DĚJEPISU!

OSOBNĚ SI MYSLÍM, ŽE JE NEJMÉNĚ Z DYNASTIE ČANG!

TO ASI NE, TADY PŘECE NENÍ ČÍNA!

JAK TO, ŽE NĚ?

MŮMIE ČESKÁ LÍPA

V MUŽEU... JMÉNEM NAŠEHO MUŽEA VÁM NESHÍRNĚ DĚKUJI! TATO MŮMIE JE JAKŠÍM NAŠÍM ARCHEOLOGEM, KTERÝ ZAHYNUL BĚHEM VYKOPÁVEK! STANE SE OZDO- BOU NAŠICH SBÍREK!

JAK SE TO MOHLO STÁT?

NAVRŠENÝ PÍSEK ČASTO ARCHEOLOGA ZASYPE! KAŽDÝ ROK TAKTO PŘÍJDEME O STOVKY ARCHEOLOGŮ!

...ALE VĚDYŤ TOHU SE DA' JISTĚ ZABRÁNIT, PROČ S ARCHEOLOGEM VĚDY NECHODÍ, NĚKDO RŮŽNÝ A TECHNICKY ZDATNÝ - TŘEBA GEOLOG?

ALE ANO, UŽ TOHU TAK BUDE - PODLE NOVÉ SMĚRNICE EVROPSKÉ UNIE MUSÍ KAŽDÉHO ARCHEOLOGA VĚDY PŘI KOPÁNÍ DOPROVÁŽET SEDM GEOLOGŮ.

JESTLI CHCETE DÁL KOPAT, PŘIDĚLÍM VÁM JEDNOHO, VÍC JICH ZATÍM NEMÁME. MUSÍTE HO ALE KRMIT, SATIT A NAPAŤET!

TAK TO JE ON, TADY HO PÍTE! PORADÍ VÁM, JAK TO UDĚLAT, ABY VÁS PÍSEK NEZASYPAL!

TEN JE ALE SYMPATICKÝ, VESELÝ - NE JAKO TA MŮMIE!

JE I VTIPNÝ!

JENOM, VELKÝ PITOMEČ NEZNA, CO JE PÍSKOVEC!

JEŠTĚ DROBNOST - DOSTANEME NĚJAKÉ NALEZNE ZA MŮMII?

HO - HO! KDE BYŠME NA TO VZALI!?

- ŽKUSTE PROŠACOVAT TU MŮMII!

TAK NASHLE!

6.08
... DIVNÍ LIDÉ, TÍHLE ARCHEOLOGOVÉ!
KONEC